

Bytí k... (smrti, životu)

Jak je všeobecně (nebo široce) známo, Heidegger charakterizoval lidské „bytí“ jako „Sein-zum-Tode“, tedy „bytí k smrti“. Pozitivně ocenit je jistě třeba to, že samo „bytí“ je tak charakterizováno jeho (aktivní) směřování do budoucnosti, tedy jako bytostně časové (událostné). Chybně pojata je však sama „smrt“, protože je pojata jako nicota, jako konec – a tedy také konec budoucnosti, konec jejího přicházení. Chybné je ostatně i pojetí života jako mířícího k smrti. Tady je třeba především dát veškerý důraz na to, že život míří dál, přes vlastní smrt a za ni, takže se k smrti nevztahuje ani jako k něčemu hlavnímu (neřku-li definitivnímu), nýbrž zejména ne jako k cíli, nýbrž – ergo – jako k přechodu, jako k prostředku, k čemusi prostředkujícímu. Právě proto je třeba trvat na tom, že bytí je rozhodujícím způsobem „bytí k životu“, a samozřejmě k životu nejen vlastnímu, ale k životu vůbec, tedy i k pokračování života v potomcích, ale také a možná hlavně k životu těch druhých, i když nejsou mými potomky (a dokonce i když to nejsou jen lidé, nýbrž živé bytosti vůbec).

(Písek, 170305-1.)